

Hoop in Summer Valley

Christine van Dalen

Hoop in Summer Valley

Roman

Eerste druk © 2024 Christine van Dalen

Foto cover: © Tomáš Vydržal (Unsplash), Anna Shvets (Pexels) en Jim Strasma (Unsplash)

Samengesteld door: © Wiljan van Dalen – www.wiljanvandalen.nl

Druk- en bindwerk: Brave New Books

ISBN: 9789465019253

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Proloog

Dinsdagavond zeven uur. Zoals de laatste tijd elke paar weken het geval is, zit de familie Peters voor de televisie. Die avonden is Lindsey er ook te vinden. De persconferentie kan elk moment beginnen. Hoe ontwikkelt het coronavirus zich op dit moment? Hoe druk is het in de ziekenhuizen? Hoe staat het ervoor met een medicijn en het vaccin? Welke maatregelen worden er nu aangescherpt of versoepeld? Allemaal vragen die bijna standaard zijn geworden tijdens de persconferenties.

Sinds maart 2020 is het gevaarlijke, snel verspreidende Covid-19 – coronavirus – in Nederland. En niet alleen in Nederland, maar over de hele wereld! Er zijn maar kleine uitzonderingen waar het niet is, of welke eilanden al coronavrij zijn.

Het is nu een jaar verder en het virus is er nog steeds. Sterker nog, er zijn zelfs mutaties bijgekomen die mogelijk nog besmettelijker zijn. In dit hele jaar is nog niet bekend geworden waar het virus eigenlijk vandaan komt. Alleen dat het op een vleesmarkt in Wuhan, China, voor het eerst de kop op stak.

De politiekverslaggever op televisie vertelt iets over de uitgelekte informatie rond de maatregelen. Lindsey schuift wat onrustig heen en weer op de bank. Ze hoopt dat er eindelijk eens wat menselijke versoepelingen gaan plaatsvinden en bekend wordt gemaakt dat het hele coronavirus niet zo gevaarlijk en besmettelijk is als gezegd wordt. Dat het allemaal één grote grap is die veel te hard uit de hand is gelopen.

De minister-president vertelt dat winkelen alleen nog op afspraak mag en je als consument tien minuten krijgt. In de supermarkt mag je wel gewoon alle tijd nemen en hoef je niet op afspraak. Daar geldt een deurbeleid. Daarnaast mag je nog steeds niet meer dan één persoon per dag ontvangen of in je eentje ergens op visite gaan. Groepsvorming op straat blijft verboden, buitensporten voor jongeren wordt weer toegestaan.

De basisregels, zoals handenwassen en desinfecteren en anderhalve meter afstand tot anderen bewaren, blijven gelden. Ook de avondklok blijft.

Lindsey zucht diep. Kort samengevat is er nog niks veranderd. Niet voor haar, in ieder geval.

Dit betekent dat haar cliënten nog geen andere visite mogen ontvangen. Nog steeds één vast persoon.

‘Dat wordt nog even volhouden’, zegt haar vader Sam na de tijd.

‘Ik ben in ieder geval blij dat ik weer één dag in de week naar school mag!’, zegt haar negentienjarige zus Maaïke, ‘dat scheelt weer een dag minder les via videobellen.’

‘Daar ben ik erg blij mee’, zegt moeder Alice, ‘je zit anders veel te veel je ogen te belasten achter die laptop van je.’

Kort na de eerste lockdown gingen het middelbaar beroepsponderwijs en het hoger beroepsonderwijs weer dicht. Het zou te veel besmettingen opleveren, omdat jongeren zich mogelijk minder goed aan de maatregelen houden. Sindsdien krijgt Maaïke, net als alle andere studenten, online onderwijs. Alles via schermpjes en Meet-vergaderingen. Alleen voor examens mag je nog naar school, mits je een mondkapje draagt en afstand houdt.

Lindsey vindt het maar niks. De zomer vóór deze hele pandemie begon, had ze haar diploma behaald en kon ze eindelijk in de zorg werken. Maar niet lang daarna, moest alles aangepast worden omdat haar cliënten binnen de risicogroep vallen. Dus hebben zij en haar collega’s nu met andere en extra regels, protocollen en hygiënemaatregelen te maken. De vrijheid die Lindsey voelde in dit vak en het plezier wat ze had, zijn nu grotendeels weg.

Het zien wegwijnen van haar cliënten raakt haar diep. Ook al zijn deze mensen verstandelijk beperkt, ze hebben heus wel door dat ze nu maar één van hun ouders of andere familieleden zien. Of dat hun vrijwilliger niet meer langskomt. In de eerste lockdown mochten ze zelfs niet naar hun dagbesteding en zaten ze alleen

maar thuis. Weinig beleving, weinig activiteit. De fysieke en zintuigelijke prikkels zijn weg.

Zelfs hun ouders en vrijwilligers mogen hen niet meer aanraken en knuffelen. Iets wat erg belangrijk is voor deze mensen.

Lindsey vindt het niet eerlijk dat zij wel deze mensen nabijheid mag bieden, terwijl de ouders dat nu niet mogen doen.

Ze loopt naar haar slaapkamer waar ze haar laptop aanzet en zoekt naar informatie over Covid-19 in andere landen. Ze vindt een paar artikelen die een overzicht hebben over de landen, eilanden en gebieden die zo goed als coronavrij zijn. Haar oog valt op Summer Valley. Van Summer Valley heeft ze nog nooit gehoord. Ze typt de naam in op Google. Summer Valley schijnt een heel klein dorpje te zijn dat buiten de beschaafde wereld ligt. Hier wonen amper tweehonderd mensen en kennen ze bijvoorbeeld geen internet. Het is alsof je een aantal stappen terug in de tijd doet, staat erbij.

Een plek waar ze nog nooit van corona hebben gehoord? Lindsey vindt het lastig te geloven. Hoe heerlijk zou het zijn om daar te wonen! Maar, wat heeft ze dan ook veel achter te laten.

Ze laat het vage idee aan zich voor bij gaan.

Tijd om naar haar werkrooster voor de komende dagen te kijken.

‘Lindsey, wil jij de PEG sonde regelen?’, vraagt een collega aan Lindsey Peters.

‘Is goed. Teken jij de medicijnen dan af?’.

Sinds anderhalf jaar werkt Lindsey in dit huis voor mensen met een verstandelijke en lichamelijke beperking. Ze verzorgt de bewoners en de activiteiten.

Lindsey loopt naar Linda die in haar rolstoel aan het wachten is op haar avondeten. Met haar mondkapje voor en handschoenen aan legt Lindsey de benodigdheden op het rolstoelblad voor Linda neer.

‘Krijgt Linda zo lekker te eten. Wat voor lekkers heb je vanavond gekozen?’ Ze aait de jonge vrouw over haar wang en schuift

voorzichtig het rolstoelblad iets naar voren. Zo kan ze makkelijker bij de buik van Linda om haar de sondevoeding te geven.

Linda kijkt haar lachend aan en kraait een paar onverstaanbare klanken. Ondertussen is Lindsey bezig het kraantje van de PEG sonde om te draaien en de spuit, waar een gepureerde maaltijd inzit, er op te bevestigen.

‘Oh, heb je weer voor patat met kroket gekozen, Linda. Wat een snoepdoos ben jij!’, zegt Lindsey plagend.

‘Ik ook kr-kr-kroket. Ja, ik-k ook kr-kroket’, zegt Mike vanaf de andere kant van de woonkamer.

Lindsey grinnikt terwijl ze voorzichtig en langzaam de spuit leeg duwt in het slangetje aan Linda’s buik. ‘Misschien moeten we van het weekend maar eens patat met kroket bestellen.’

‘J-j-ja!’ reageert Mike enthousiast.

Ze kriebelt Linda op haar hand, ‘zullen we hem maar niet vertellen dat jij nu gewoon een broodje met pindakaas en jam krijgt.’

Door dit soort momenten geniet Lindsey het meest van haar werk. De simpele interactie en het snel tevreden zijn.

Ze had na haar afstuderen niet verwacht diezelfde zomer nog een baan te vinden. Laat staan dat haar contract verlengt zou worden en mogelijk een vast contract gaat worden. Dat is nog vrij zeldzaam, zeker in deze branche.

Haar collega komt terug met de medicijnlijst en een spuit. ‘Wil je hem even controleren?’

Lindsey kijkt op de lijst en vervolgens op de spuit: 1,5 ml. ‘Ja, het klopt’.

Haar collega loopt weer terug naar de bewoner voor wie de spuit met medicatie bedoeld is.

Lindsey kijkt om zich heen terwijl ze nog bezig is de sondevoeding langzaam in Linda’s PEG te spuiten. De woonkamer is ruim en open. Ramen op de achtertuin waar ’s avonds de zon naar binnen schijnt. Aan de muur hangen foto’s van de bewoners die op deze groep wonen. In de vensterbank staan een paar gekleurde bloemen. Een eettafel met stoelen – waar eigenlijk

alleen het personeel of familie aanzit, een televisie aan de muur die meer als radio dient, een doos met speelgoed en een kast met slabbers en boeken.

Simpel, maar efficiënt.

Elke bewoner heeft een eigen slaapkamer die naar eigen smaak door familie is ingericht. Dat vindt Lindsey altijd zo leuk. Elke kamer heeft zijn eigen kleur en sfeer. Zo leert ze de bewoners beter kennen, of eigenlijk, de familie. Foto's en voorwerpen die iets zeggen over de bewoner, de jeugd van de bewoner en over herinneringen en belangrijke personen in hun leven. Eigenlijk heeft elke kamer zijn eigen verhaal.

In hun eigen huis heeft ze dat ook gedaan. Foto's en herinneringen een eigen plaats geven. Een plek waar ze zich kan terugtrekken. Het gevoel van volwassen zijn – ondanks dat ze al vierentwintig jaar is.

Lindsey wordt uit haar gedachten gehaald door Linda die wat begint te bewegen in haar stoel en belletjes blaast met haar mond. 'Is het eten lekker, meis?' Lindsey haalt een plukje haar uit het gezicht van Linda.

Linda kijkt haar aan zonder te begrijpen wat er gezegd wordt, of überhaupt bewust te zijn van wat er gebeurt.

'Straks ga jij lekker in bad voordat je naar bed gaat. Anke gaat jou straks in bad doen.'

Zo nu en dan zou Lindsey willen dat ook zij niet bewust was van wat er allemaal gebeurt. De hele crisis die er nu heerst met alle maatregelen is ze zo ondertussen wel zat.

Het spuitje is leeg en Lindsey haalt hem er voorzichtig uit. Vervolgens draait ze het kraantje van het slangetje weer terug. Met een slabber veegt ze langs het slangetje en de buik van Linda en dan schuift ze het rolstoelblad weer langzaam terug.

'Zo, dat was het dan. Jouw buik zit weer vol.'

'I-ik o-ook eten. Ik o-ook eten', zegt Mike die met zijn arm zwaait in een poging Lindsey te pakken. Lindsey loopt met een boogje om hem heen naar de keuken om de spuit schoon te maken.

'Jij krijgt straks van Silvia je eten. Jij moet eerst je medicijnen krijgen, en die geeft Silvia vandaag.'

'Nu!', reageert hij stellig.

Lindsey grinnikt. Ook al begrijpt Mike weinig, wat eten, lekkers en een volle buik betreft, begrijpt en weet hij veel.

Hoofdstuk 1

Een koele voorjaarsbries waait door de open ramen en speelt met het haar van Lindsey. Ze kijkt naar de heuvels in de verte en de uitgestrekte weilanden naast haar.

Lindsey kan nog steeds niet geloven dat ze dit doet. Maar, het geeft haar wel weer het gevoel van vrijheid terug. Dat gevoel was de afgelopen tijd wel anders. De afgelopen twee weken zat ze in quarantaine in een hotel. Elke dag twee keer haar temperatuur opmeten en doorgeven. Om de vijf dagen zo'n staafje in haar neus en keel. Gelukkig mocht ze om de dag een uurtje naar een sportruimte waar fitnessstoestellen stonden en had ze een hotelkamer beneden waar een klein tuintje bij hoorde, zodat ze ook nog even naar buiten kon.

Ergens waren die twee weken quarantaine zo erg nog niet. Zo had ze alle tijd om na te denken en terug te kijken op de afgelopen maanden.

Tom, hoe zou jij het vinden dat ik dit nu doe? Vraagt ze in haar hoofd. Jij zou dit toch ook een goed idee hebben gevonden?

Een kuil in de weg maakt Lindsey wakker uit haar gedachten.

'Sorry, mevrouw!', roept de koetsier vanaf de bok naar haar. 'Dit gedeelte van de route heeft meer van dat soort kuilen. Zorg dat u stevig zit.'

Lindsey kijkt weer naar buiten. Bomen, een zandweg, bomen, heuvels, bomen, karren getrokken door paarden, nog meer bomen, kleine dorpjes, bomen... Het is duidelijk dat ze in *the middle of nowhere* zijn. Maar dat maakt Lindsey niet uit. Ze had ook kunnen kiezen voor een taxi. Twee keer in de maand rijdt er een auto naar de plek waar zij nu naar onderweg is. Twee keer in de week gaat er een postkoets. De meeste mensen hier maken daar gebruik van. Dus, waarom zij niet? Ze zijn al enkele uren onderweg. In het begin stoorde ze zich aan het opstuivende zand en het geluid van de paardenhoeven. Maar nu merkt ze daar al

bijna niets meer van. Na twee weken niks anders dan haar hotel te hebben gezien, vindt ze het heerlijk zo midden in de natuur te zijn. Haar gedachten gaan weer terug naar Tom.

Jij begrijpt toch wel dat ik dit doe. Ja, toch? Zelfs als wij nog samen waren, dan zou jij toch ook meegaan?

Drie maanden geleden is Tom overleden aan het Covid-19 virus. Na enkele weken ertegen gevochten te hebben in het ziekenhuis, had het virus van hem gewonnen. Lindsey ziet nog voor zich hoe haar man aan de beademing lag. Zo veel slangetjes aan zijn lichaam die verbonden waren met allemaal luid piepende apparaten.

Ze kan zich er nog steeds misselijk door voelen. Zo'n jonge, gezonde man. Een man die het virus serieus nam en zich aan alle maatregelen hield. Thuiswerken, anderhalve meter afstand houden, mondkapje dragen in het openbaar.

'Tom', fluistert ze. Ze veegt een traan weg van haar wang. 'Waarom toch, God. We waren bijna drie jaar getrouwd. We beloofden elkaar samen oud te worden.'

Lindsey ziet dat ze weer een afgelegen stadje naderen. Boerderijen en huizen komen nu sneller na elkaar in beeld. In de verte ziet ze een kerktoeren en een gebouw wat lijkt op een hotel. Na enkele minuten rijden ze Woodhills binnen en mindert de postkoets vaart.

'Mevrouw, als u wilt kunt u hier naar het toilet en uw benen strekken. Ik moet hier een bestelling bezorgen. Over twintig minuten rijden we weer verder.' De koetsier helpt haar uit te stappen.

'Oké, dank u wel.' Nog een beetje wankelend op haar benen van het lange stilzitten en het heen-en-weer schommelen van de koets, kijkt ze om zich heen.

Ze is blij dat ze haar moderne kleren heeft omgeruild voor jurken, rokken en blouses. In dit afgelegen gebied dragen vrouwen geen spijkerbroeken, skinny jeans of strakke T-shirts.

Met haar handtasje tegen zich aangedrukt, loopt Lindsey naar het restaurant een paar meter verderop.

Terug van het toilet – een gat in de grond met een houtenplank om op te zitten of staan – bestelt ze een sandwich en thee voor onderweg.

Ondanks het mooie weer blijft ze nog even binnen bij de houtkachel staan. Even geen wind door haar haar en geen koele lucht op haar huid. De warmte van deze houtkachel geeft haar een gezellig en veilig gevoel.

Zouden de mensen hier doorhebben dat ik van de moderne wereld ben? Vraagt Lindsey zich af. Zou dat op de een of andere manier nog te zien zijn? Ze kijkt het knusse restaurant rond. Er zitten nog weinig mensen. Door het raam voor haar, ziet ze dat de koetsier naar het restaurant loopt. ‘Mevrouw, over enkele minuten gaan we weer verder’. Hij wijst richting het toilet. ‘Ik ben zo terug.’

Lindsey knikt en loopt vast naar buiten. Op het trottoir leunt ze met haar lunchpakketje in haar handen tegen een houtenpaal. Ze ziet dat een groepje kinderen de hoofdstraat in rent. Waarschijnlijk net vrij van school. Met pijn in haar hart kijkt Lindsey hen na. ‘Oh, Tom’, mompelt ze, ‘dat zit er voor ons niet meer in...’ Tom en Lindsey hadden een grote kinderwens. Helaas hadden ze nog geen kinderen mogen krijgen. Lindsey had altijd gezegd vóór haar vijfentwintigste haar eerste kind te willen baren. Ze is nu vierentwintig. Gezien de hele situatie nu, is ze blij dat ze nog geen kinderen hebben. Ze moet er niet aan denken weduwe te zijn met een jong kind.

Een klopje op haar schouder schrikt haar op uit haar gedachten. ‘Komt u mee?’ De koetsier opent de deur voor haar en helpt haar het trapje van de postkoets op te stappen. ‘Als alles meezit, dan zijn we over anderhalf uur in Summer Valley.’

‘Mevrouw, als u nu naar buiten kijkt, dan ziet u Summer Valley voor ons liggen.’

Lindsey hangt wat uit het raam en ziet een klein, kleurrijk dorpje op enkele honderden meters van hen vandaan. Een meer, een watertoren, bossen, gekleurde gebouwen. Dit herkent ze van de foto's die ze op internet heeft gezien. Summer Valley. Een klein dorpje met niet meer dan tweehonderd inwoners. Een dorp dat zover van de bewoonde wereld aflight, dat ze waarschijnlijk nog nooit van Covid-19 hebben gehoord.

Lindsey laat een enthousiaste zucht ontsnappen. Eindelijk, ze is er!

Hoofdstuk 2

De postkoets komt langzaam tot stilstand. Verlegen, maar wel enthousiast, stapt Lindsey uit de koets. De koetsier haalt haar twee koffers van het dak en zet ze naast haar op de opstapplaats neer. 'Dank u wel.' Ze geeft hem een dankbaar knikje.

Met haar koffers in haar handen, kijkt ze eens goed om zich heen. Een winkel, groentekraam, eetcafé, restaurant, hotel, stoffenwinkel, postkantoor, politiekantoor, een huisarts, een school, een kerk en nog wat gebouwen die ze niet zo gauw kan plaatsen.

Een beetje overweldigd door de nieuwe omgeving, loopt ze richting het eetcafé. Volgens de brief die ze had ontvangen, zou ze Gabriëlla Campbell in het eetcafé vinden. Deze vrouw zou haar verwelkomen en de eerste tijd helpen wegwijz te maken in deze nieuwe omgeving.

Het belletje van de deur rinkelt bij het binnenstappen. Een aantal mensen kijken om. Lindsey voelt dat ze een rode kleur krijgt. Ze wil niet dat mensen haar gaan vragen of ze op doorreis is, of wat haar reden voor haar bezoek aan Summer Valley is.

Een vrouw van een jaar of vijftig, met een witte schort om haar rok, komt Lindsey's kant opgelopen.

'Hallo, u zult wel Lindsey Peters zijn.' De vrouw geeft haar een hand.

'Ja, dat klopt. U bent Gabriëlla Campbell?'

'Dat klopt.'

Lindsey voelt zich ontspannen. Ze heeft de juist persoon gevonden.

Gabriëlla wijst naar een leeg tafeltje aan de zijkant van de ruimte. 'Neem plaats. Je hebt een lange, vermoeiende reis gehad. Je zult wel behoefte hebben aan iets warmes.'

Lindsey loopt achter de vrouw naar het tafeltje. 'Een kopje thee zal wel lekker zijn.'

De vrouw loopt door een smalle gang naar de ruimte achter de eetzaal. Lindsey vermoedt dat daar de keuken is.

Ze kijkt het vertrek rond. Het valt haar op dat er elektriciteit aanwezig is. Geen olielampen, maar lampen die je met een schakelaar bedient.

De vrouw komt terug met een dienblad waar twee kopjes thee en twee muffins op staan. 'Bij een kopje thee hoort natuurlijk ook iets zoetigs.'

'Dank u wel.'

De vrouw neemt plaats tegenover haar. 'Hoe was de reis, Lindsey?'

'Lang. Eerst de treinreis en daarna een halve dag in een hobbelige koets.'

Gabriëlla lacht. 'Dat had ik je vooraf geschreven. Een taxi was comfortabeler geweest.'

Lindsey neemt een klein slokje van haar thee. 'Ik vond het wel heerlijk om zoveel van de natuur te zien. Het was ook goed om mijn gedachten te laten gaan.'

'Nou, ik vind het dapper van je. Veel vrouwen van hier zullen niet alleen zo'n lange koetsrit ondernemen. Er bestaat altijd een kans dat je overvallen wordt.'

'Is dat wel eens gebeurd?'

'Ja, zeker. Maar, toen werden er ook loonstrookjes met geld meegestuurd.'

Lindsey voelt een kleine schrik. 'Oh...'

'Maak je geen zorgen. Het gebeurt niet vaak', Gabriëlla raakt kort de hand van Lindsey aan, 'Bij jou is er niks gebeurt onderweg, toch?'

Lindsey knikt.

Gabriëlla neemt een hap van haar muffin. 'Hoe was de quarantaine? Ik kan me niet voorstellen dat je twee weken niet naar buiten mag of met anderen praten. Sowieso kunnen wij ons hier niks voorstellen van de hele virussituatie.'

'Zo'n quarantaine valt nog wel mee, in vergelijking met iemand die het virus doormaakt.' Lindsey kijkt wat ongemakkelijk naar het

kopje thee in haar handen. Ze wil niet meteen bij de eerste ontmoeting beginnen over Tom, of überhaupt over corona. 'In mijn geval had ik een mooi uitzicht na de quarantaine. Daarom was het reizen door de natuur ook zo fijn.'

Gabriëlla knikt. Ze lijkt te begrijpen dat Lindsey nog niet over dit onderwerp wilt praten.

'Inderdaad, je bent nu hier. Ik zal je straks je hotelkamer wijzen. Als je weet hoelang je wilt blijven, kunnen we je op de lijst zetten voor één van de rijtjeshuizen. Het zijn er niet veel en erg geliefd.'

'Mocht er wat zijn, ik woon in het vijfde rijtjeshuis. Overdag ben ik vaak in het eetcafé te vinden.' Gabriëlla doet een stap richting de deur, 'Rust nu maar lekker uit van je lange reis.'

'Dank u wel, Gabriëlla.'

Gabriëlla verlaat de hotelkamer.

Lindsey kijkt de kamer rond. Een bed met metalenombouw, een nachtkastje met olielamp. Een donker rolgordijn met wit doorschijnende gordijnen voor het raam. Een tafel met houtenstoel en nog een olielamp, een ingebouwde kledingkast en een vloerkleedje naast het bed.

Aan de muur hangen twee schilderijtjes waar een stukje natuur op is geschilderd.

Alles ziet er heel basic uit. Maar dat had ze vooraf ook wel verwacht. Alles gaat hier wat anders, langzamer en minder modern. Ook daarvoor is ze deze kant op gereisd. Niet alleen om corona te ontlopen.

Lindsey legt haar koffers op bed en begint haar kleren in de kledingkast op te bergen. Haar trouwfoto met Tom en de gezinsfoto met haar ouders en zus zet ze op het nachtkastje. 'Ik ben er', fluistert ze, terwijl ze haar vinger over Toms gezicht laat glijden. 'Ik ben veilig.'

Haar stapeltje briefpapier legt ze op de tafel. Na het avondeten wil ze haar ouders schrijven over de reis en haar eerste indruk van Summer Valley.

Lindsey kijkt nog eens naar haar kledingkast. Een paar weken terug hingen er nog andere kleren aan de hangers. Nu zijn het lange jurken met een kraagje, lange rokken en blouses zonder decolleté. Ook de schoenen zijn anders. Stevige enkelschoenen, maar gelukkig ook slippers voor de zomer.

Boven in de kast liggen twee spijkerbroeken en twee shirts. Deze zijn voor als ze naar een internetcafé gaat in de dichtstbijzijnde stad. Net als haar sneakers die ze heeft bewaard.

Bij haar laatste overstap, toen ze de trein verliet voor de postkoets, heeft ze in een tweedehandskledingwinkel haar kleren verruild voor de kleren die ze nu aanheeft. Bij een andere winkel heeft ze enkele jurken en rokken kunnen kopen. De rest zal hier door een paar dames gemaakt worden. Gabriëlla schreef in een van haar brieven dat ze hier stof en patronen kan kopen voor haar nieuwe garderobe.

Ze gaat op haar bed zitten. *Wat zou het heerlijk zijn om nu een frisse, warme douche te nemen*, denkt ze. Maar gelijk ontsnapt er een bedenkelijke kreun uit haar keel; hier bestaan geen douches. In Summer Valley moet je water koken op het vuur en daarmee een schaal of badkuip vullen.

Lindsey zoekt haar toiletpullen bij elkaar en loopt naar beneden om bij de balie te vragen waar de badkamers zijn.

Miles Parker, de hoteleigenaar, wijst haar de ruimte. 'Ik zal u wel voordoen hoe de kachel aan moet en hoe de waterpomp buiten werkt.'

De waterpomp. Die was ze nog vergeten. Bijna geen enkel gebouw is voorzien van stromend water. Alleen de keuken van de horeca en bij de huisarts is er een kraan met water...

Lindsey voelt een kleine steek in haar maag. Ze wil alleen maar lekker douchen en daarna uitrusten op bed. Niet al deze inspanning.

Miles pakt een paar houtblokken van een stapel op de gang. Vervolgens steekt hij met een lucifer een olielamp aan en het hout in de kachel.

‘Terwijl de kachel en de ruimte warmer worden, kunnen we het water gaan halen.’ Miles loopt voor haar uit naar de buitendeur. Bij de deur pakt hij twee emmers. Lindsey volgt hem naar buiten. Miles laat haar zien hoe je met je lichaam kracht kunt zetten om de pomp goed aan te zwengelen om er water uit te krijgen.

‘Voor alleen wassen zijn twee emmers genoeg. Voor een heel bad moet u wel tien keer heen en weer’, hij wisselt de emmers bij de pomp, ‘nu mag u het proberen, mevrouw Peters.’

‘Voor vandaag kies ik voor twee emmers. Badderen komt wel een andere keer.’

Na een uur op bed te hebben gelegen, trekt Lindsey schone kleren aan. Ze kiest voor een lange, warm gele rok met witte blouse. In haar haar maakt ze een vlecht die over haar schouder hangt. Met haar telefoon maakt ze een selfie om te kunnen zien hoe ze eruitziet. Ze moet een beetje grinniken bij het zien van de stevige enkelschoenen. De donkerbruine neus onder haar warme gele rok ziet er niet al te modieus uit.

Ze pakt haar schoudertasje waar ze haar telefoon – die hier geen bereik heeft – en haar portemonnee in stopt.

‘Heeft u lekker kunnen rusten, mevrouw Peters?’, vraagt Miles als hij Lindsey de lobby ziet binnenlopen.

‘Ja, zeker. Het was wel lekker om even alleen te zijn en bij te komen van de reis.’

‘Gaat u nu het dorp verkennen?’

‘Ja, dat wil ik nu gaan doen.’

Miles knikt, ‘geniet van het mooie weer.’

Wat onzeker stapt Lindsey de voordeur van het hotel uit. Ze blijft het nog apart vinden om mensen zo dichtbij elkaar te zien. Geen anderhalve meter, geen mondkapjes, geen beperkt aantal mensen. Het voelt ergens nog onveilig. Zou het echt mogelijk zijn dat een dorp als Summer Valley, in de *middle of nowhere*, geen coronabesmetting heeft gehad, niet weet wat er zich in 95% van de wereld afspeelt?

Lindsey ademt een keer diep in en kijkt naar een groepje vrouwen die al pratend langs het trottoir van het hotel loopt. Ze tuurt naar de overkant van de straat om op de klok van de postkoetshalte te kunnen zien hoe laat het is; vier uur. Ze kijkt kort om zich heen en voegt zich dan bij het andere voetverkeer op straat. Langzaam voelt ze zich ontspannen en genieten van het feit dat ze de lange reis met quarantaine heeft kunnen afleggen en nu echt hiér is.

‘Goedemiddag!’ ‘Hallo.’ ‘Lekker weer, hé.’ Verschillende mensen begroeten Lindsey. Lindsey groet netjes terug.

Niet veel later ziet ze het uithangbord van de stoffenwinkel. Ze loopt het trapje van het trottoir op en kijkt in de etalage naar de twee paspoppen. Ze vindt het ergens wel schattig, het ouderwetse nu te zien leven. Hoe simpel en huiselijk alles is. Ze loopt naar binnen.

‘Hallo, kan ik u helpen?’, vraagt de vrouw achter de toonbank.

‘Ja. Ik wil graag wat stof en patronen kopen.’ Lindsey loopt naar haar toe.

‘Dat kan’, de vrouw haalt wat papier uit een la van de toonbank, ‘waar zat u aan te denken?’

Lindsey twijfelt, ‘ik heb geen idee.’

‘O...’, de vrouw kijkt haar verbaasd aan. Vervolgens, ‘ziet u iets in de winkel wat u mooi vindt?’

‘Om eerlijk te zijn, ik ben niet van hier. Dit is de tweede dag dat ik in zulke kleren loop.’ Ze voelt dat ze rode wangen krijgt.

‘Oh!’, de vrouw kijkt opeens begrijpend, ‘dan ben jij de jonge vrouw die voor langere tijd hier komt wonen!’ Ze steekt haar hand uit naar Lindsey, ‘welkom! Ik ben Olivia Bennett.’

‘Lindsey Peters.’

‘Gabriëlla had ons al verteld dat we een dezer dagen iemand konden verwachten die nieuwe kleren nodig heeft.’

Lindsey voelt zich opgelucht.

‘Kom mee!’ Olivia neemt Lindsey aan de arm mee naar de andere kant van het kleine stoffenwinkeltje. ‘Kijk maar eens of je iets

moois tussen deze kleren ziet hangen. Onthoud dat wij alles kunnen aanpassen naar jouw smaak.'

Lindsey bekijkt een voor een de kleren aan het rek. Een stuk of twintig jurken, rokken, blouses en vesten hangen er.

'Een lange rok met blouse vind ik erg mooi, zoals ik nu aan heb.' Ze draait zich om naar Olivia.

'Dat is zeker mooi. Maar, elke vrouw hoort ook een mooie jurk te hebben. Je weet nooit wat voor een gelegenheid zich gaat voordoen. Dan kun je beter voorbereid zijn.' Ze knipoogt naar Lindsey.

'Een jurk kan ook geen kwaad.'

'Precies!' Olivia wijst naar achteren. 'Loop mee naar de paskamer. Dan kan ik daar je maten opmeten.'

Na het meten, patronen uitzoeken en stof te hebben gekozen, staat Lindsey genietend op straat. *Het is officieel*, denkt ze, *mijn garderobe wordt gemaakt*. Over enkele dagen mag ze de eerste kledingstukken komen passen.

'Lindsey!' Gabriëlla komt zwaaiend haar kant op, 'Lindsey, wat zou je ervan vinden om samen met mij en een goede vriendin, Lauren Adems te eten?'

'Dat is leuk...' Een beetje verbijsterd over de vraag, loopt ze met Gabriëlla mee over straat.

'Als je te moe bent, dan begrijp ik heel goed dat je het overslaat', zegt Gabriëlla.

'Gezien ik toch in het restaurant of het eetcafé moet eten, kan ik net zo goed wat gezelschap hebben. Maar, de rest van de avond wil ik op mezelf zijn en vroeg gaan slapen', zegt Lindsey.

'Mooi! Laten we dan Lauren gaan ophalen en doorlopen naar het restaurant.'

Ze verlaten de hoofdweg en slaan af naar de straat waar alle rijtjeshuizen staan.

'Ik neem aan dat je Olivia Bennett hebt ontmoet?'

'Ja, dat klopt', antwoord Lindsey, 'Mijn nieuwe garderobe wordt deze week gemaakt.'

Hoofdstuk 3

Na gezellig met z'n drieën in de keuken van Gabriëlla te hebben gekookt, zitten Lindsey, Gabriëlla en Lauren aan de keukentafel te eten.

'Wat ik mij heb zitten afvragen', begint Lindsey, 'is Summer Valley altijd afgezonderd geweest van de moderne wereld?'

Gabriëlla legt haar bestek neer. 'Ja, Summer Valley is altijd op zichzelf geweest en heeft nooit internet, televisie of mobiele telefoons had.'

'Ik blijf het bijzonder vinden dat zo'n dorp nog bestaat!' reageert Lindsey, 'Het lijkt ergens op de Amish, maar dat zijn jullie niet.'

'Nee, dat klopt', zegt Lauren, 'de opa's en oma's van onze generatie', ze wijst naar Lindsey en haarzelf, 'de twintigers, zijn hier zo'n vijftig jaar geleden voor het eerst naar toegekomen. Dat waren een paar gezinnen die graag in en van de natuur wilden leven. De meeste van hun kinderen zijn hier blijven hangen en hebben zelf weer kinderen gekregen. Deze mensen hebben nooit iets met internet en andere technologie te maken gehad', legt Lauren uit.

'Maar', gaat Gabriëlla verder, 'er hebben zich hier ook mensen gevestigd die bewust hebben gekozen om niet meer met al die technologie en sociale media te maken te hebben en sober te gaan leven.'

'Wauw.' Lindsey laat de informatie even bezinken.

Gabriëlla staat op van tafel om het water in hun glazen bij te vullen.

'Hoe doen jullie dat in noodgevallen, als er een ambulance nodig is? Of, zoals nu met alle Covid-19 informatie?', wil Lindsey weten.

'Oh, wij hebben wel telefoon', grinnikt Lauren, 'in de winkel hangt er één waar iedereen gebruik van kan maken. De burgermeester heeft er een, de politie en de huisarts.'

'Wij ontvangen hier ook de moderne krant. Wij hebben onze eigen plaatselijke krant en de streekkrant van Woodhills. Zoals je weet

komt er ook twee keer per maand een taxi hier. De chauffeur neemt altijd een paar exemplaren van de moderne krant mee. Daarin lezen we ook over het coronavirus en de maatregelen.'

Lindsey schept nog wat salade op.

'Hoe heb jij weet van dit dorp gekregen?', vraagt Lauren.

'Door te zoeken naar plekken waar geen corona is. Toen kwam ik een lijst tegen van afgelegen plekken. Ik ben ze één voor één gaan opzoeken op internet. Er was niet veel bekend over dit dorp, maar gelukkig heeft Gabriëlla mijn brieven met vragen beantwoord.'

'Hoe zijn de brieven bij jou gekomen?' Lauren kijkt Gabriëlla vragend aan.

'Oh, de eerste brief kwam bij de burgermeester terecht en hij vroeg weer of er iemand was die contact met haar wilde opnemen.' Gabriëlla knikt naar Lindsey, 'En zo is zij hier gekomen.'

Na het eten neemt Lindsey de tijd om eens rustig het knusse huis van haar gastvrouw te bekijken. Het is niet groot en keuken en woonkamer zijn niet van elkaar gescheiden. De trap naar boven is het enige wat tussen de keuken en de woonkamer inzigt.

Een houtkachel in de hoek, een sofa, schommelstoel, boekenkast en salontafel. In de keuken een fornuis draaiend op hout, een klein aanrecht. Een gootsteen met waterbak ernaast – het water moet je buiten pompen -, een krat met hout, planken met ingemaakt eten, een ijskast en de eettafel met eetstoelen.

'Wat vind je ervan?' vraagt Lauren, die Lindsey ziet rondkijken.

Lindsey zucht, 'ik weet het niet. Het is allemaal zo overweldigend. Vanochtend zat ik nog in de postkoets en nu sta ik hier.' Ze laat haar schouders zakken, 'Ik denk dat ik goed moet uitrusten en tijd moet nemen om hier te wennen. Het is een heel andere wereld.'

'Ik begrijp het', zegt Lauren. Ze slaat een arm om Lindsey heen.

Lindsey schrikt en wil een stap op zij doen, maar bedenkt zich dan dat het veilig is. Hier is geen corona.

'Het leven is hier anders, andere gewoonten, andere voorwerpen, geen moderne technologie en geen extra maatregelen.'

Lindsey knikt, 'Ja. Het klinkt bijna als luxe.'

Ze lachen allebei.

‘Wat ga je morgen doen?’

‘Dat weet ik nog niet. Welke dag is het vandaag? Door al dat reizen weet ik niet meer welke dag het is.’

‘Het is vandaag vrijdag. Morgen zijn de meeste mensen vrij en is er vaak wel wat te beleven’, zegt Lauren.

‘Mee eens. Als je het leuk vindt, moet je morgenmiddag maar eens door het dorp heen lopen’, zegt Gabriëlla die bij hen in de woonkamer komt staan. Ze gebaart haar vriendinnen te gaan zitten op de bank. ‘Het eetcafé, het restaurant en de winkel zijn open, maar verder is alles dicht. Veel mensen ontmoeten elkaar op straat, op het terras of het visgedeelte aan het meer net buiten het dorp.’

‘Dat klinkt gezellig’, zegt Lindsey.

‘Dat is het ook. En zondag zit bijna iedereen in de kerk. Jij gaat toch ook naar de kerk?’, vraagt Lauren.

Lindsey weet niet goed wat ze moet zeggen. Ze ging voorheen wel altijd naar de kerk. Maar sinds de lockdowns en het overlijden van Tom, is ze niet meer naar de kerk gegaan.

Gabriëlla lijkt haar twijfel te voelen. ‘Je hoeft niet. Misschien volgende week als je meer gewend bent.’ Ze geeft een zacht kneepje in Lindsey’s hand.

Lindsey knikt. Ze kijkt op haar telefoon en ziet dat het al bijna acht uur is.

‘Vinden jullie het goed dat ik zo naar mijn hotelkamer ga. Ik ben moe en wil nog een brief naar mijn ouders schrijven.’

‘Ja, natuurlijk’, antwoord Gabriëlla als eerste, ‘misschien zien we je morgenmiddag wel.’

Ze staan op van de bank.

‘Bedankt voor de gezelligheid en het lekkere eten.’

Terug op haar hotelkamer, probeert Lindsey de gaslamp aan te steken. Gelukkig had ze haar mobiele telefoon bij zich, want het

was al donker toen ze terugliep vanaf Gabriëlla's huis. Ook op haar kamer is het nu erg donker.

Ze tast wat rond op het nachtkastje en vindt de olielamp en een aansteker. Binnen enkele seconden is er wat licht. Ook de olielamp op de tafel steekt ze aan. Vervolgens doet ze de gordijnen dicht en ploft met een zucht op de stoel bij de tafel.

Lindsey merkt dat ze emotioneel wordt. Haar eerste nacht in Summer Valley. Niet meer in de moderne wereld. Niet meer dicht bij de herinneringen van haar en Tom. Niet meer naar zijn graf kunnen.

Ze pakt pen en papier en begint met het schrijven naar huis:

Hoi pa, ma en Maaïke,

Deze brief schrijf ik vanuit mijn hotelkamer in Summer Valley. Vandaag ben ik dan eindelijk aangekomen! Ik ben al bij de stoffenwinkel geweest voor mijn nieuwe garderobe. Ook heb ik bij Gabriëlla – de vrouw van het eetcafé – thuis gegeten, samen met een vriendin van haar.

Ik ben nu wel heel moe en voel me emotioneel, maar met een paar dagen zal het wel beter gaan. Ik heb een lange reis met zo'n oude postkoets achter de rug en een heel ander leven voor me. Het aanpassen en wennen heeft waarschijnlijk even tijd nodig.

Maak je geen zorgen over mij. Ik ben gezond en veilig. Hier is niks van corona aanwezig.

Willen jullie Tom gedag zeggen namens mij als jullie bij zijn graf gaan kijken?

Liefs, Lindsey

Ze leest de brief nog eens door en stopt hem dan in een enveloppe. Beter dan dit weet ze niet te schrijven, op dit moment.

'Tom, hoor je me? Ik mis je zo. Waarom konden we dit niet samen doen? Waarom moest je zo snel God ontmoeten. Dit hadden we